

Mundatus Rahwa Lohuuke
toimetusele loheksarouatufeks; Kirjastaja

G. Grossschmidt'i

Puusefused

II. jagu.

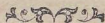
Wiljandis,
J. Keewits'a kirjastus.
1901.

W. Grossschmidt'i

Puuletused

II. jagu.

Viiskümmend algupäralist laulu.

Wiljandis,

J. Keewits'a kirjastus

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 5 Марта 1901 г.

Annetuseks.

Paar weeringat mu waese käest
Nüüd wõta wastu isamaa,
Küll paremat ja ihaldad,
Kuid minu käest ja mund ei saa!

Ma kingiksin sull' kulda ka,
Ja pärlidega ehiks sind —
Mul waraks waseft weeringad. . .
Mu isamaa, kas põlgad mind? —

I. Isamaa.

Isamaa!
Sinu wõlglane
Olen ma!

R. Eööt.

Kaks kilpi.

Armas Gesti wend ja öde
Rahte kilpi spowit ma,
Millega ja elu=woolus
Ennast wõiksid kaitseada.

Gsimene — raudne õigus,
Nõua seda alati,
Ja kõik ülekohtu nooled
Tõrju endast tagasi!

Aga õigus wõitlemises
Sagedasti puruks lääb,
Nii et sellest kilbist ainult
Paljas pide pihku jääb.

Ara kohku, wõta kaitsejaks
Kindlam kilp weel omale:
Armastus kui kõwa teras
Peab wastu nooltele!

Õigust, armastust ja hoia
Wend ja öde, igal teel:
Siis me wäike Gesti rahwas
Kaua, kaua elab weel!

Su kiituseks!

Su kiituseks, oh isamaa
On laulnud küllalt Koidula,
Tal armust, õnnest paisus rind
Ja taewani ta tõstis sind.

Su wigadusi walgele
Tõi Helmi ime-hellaste,
Ja kurtis sinu waimu böst
Ja tundis hirmu sinu tööst.

Kui elas õnnis Koidula,
Siis õnnes hõiskas Gestimaa,
Siis kummas idas kuldne wöö
Ja laugenemas oli öö.

Kui aga Helmi laulu löi,
Pilw rasket rahet kaasa tõi:
Siis kustus kuldne koidu kiir
Jo pimesteles taewa piir.

Sull' soowin kuldseid aegu weel,
Kus wennad käiäid rahu teel,
Kus Koidula weel kiitis sind
Ja tal su õnnest hõiskas rind!

Et sinu hellad laulikud
Suud igawesti sulgunud,
Siis kisedagu kiwid nüüd
Oh isamaa su hirmust süüd!

Hääl tõusku üles taewani
Ja löögu pilwed laiali,
Et taewas selge sinaga
Wõiks loidukulda terwita!

Et wennad, öed kõik käsikäes
Nüüd kõnniks hella armuwäes,
Et tujuts woorusline rind
Ja a u u l siin oleks õige hind.

Rad arwawad!*)

Rad arwawad, et wäike
On meie kodumaa,
Kus wi!etsus ja häda
Küll wõiwad elada.

Rad arwawad, et kurtwalt
Teeb Gestlane siin tööd,
Ja et nii murelikud
Kõik tema päewad, ööd.

Kuid rõõmsalt adra taga
Käib tubli Gesti mees,
„Nöö, wagu!“ hüüab aga,
Kas olgu kalju ees.

Ja hämariku ehal
Kui heidab puhkama,
Laul õhtu õhus kõlab:
„Siin ilus elada!“

*) Postimehe eralijas 1899.

Siis tänu meeles paneb
Käed kokku Gesti mees,
Et Jsa jõudu kingiks
Ta raske higi sees.

Ja waata, kuidas loetakab
Siin wili wäljadel,
Kuis Gestlane küll lõikab
Siis saaki sügisel.

Siin wäiksel maal on usku
Ja lootust rohkesti,
King Jsa arm ei jäta
Neid maha ialgi!

Sa põlgad!

Sa põlgad oma rahwa ära
Ja oma sugu salgad sa,
Sa soowid talle sada surma,
Et ise saaksid elada.

Sa õnnetu, üks miljon rahwast
Peab sinu pärast kaduma,
Üks miljon, kessel üliarmas
On oma wäike kodumaa.

Üks miljon Wene kotta kaittsel
Teeb rahuga siin oma tööd,
Kuid sina soowid neile palgaks
Siin kadumist ja surma ööd!

Si ole Gesti süda trüta,
Si isamaale, Keisrile,
Ja iga seadusele alla
Me alandlikult heidame.

Sa põlgad ära oma rahwa,
Ja oma sugu wihtad sa,
Kuid wahwa Wene kotta kaitset
Weel elab wäike Gestimaa!

Kas kingid sa?

Kas kingid mulle isamaa
Su mullas haua awara,
Kus sees ma elu torni eest
Wõin rahulikult puhata,
Kas kingid sa?

Sind tänan ma, oh isamaa,
Et hoiad ruumi alale,
Kus heidan ma ferd puhkama
Kui käidud wilets elutee —
Surm kutsub huaasse! . . .

II. Armastus.

Siin mu walu, mu haawad,
Haawad nii walujad!

R. Sööt.

A r m.

Arm ei ole maine walu,
Maine rõõm ei ole ta,
Arm ei ole õnnetaewas,
Arm ei ole pörgu ka.

Arm ei ole lahke luule,
Magus kewadine õhk,
Arm ei ole muljuw nure,
Südamete raske rõhk.

Arm on suure ilma ime,
Sumalate mõistatus;
Nemadki weel tahtwad teada:
Mis on, mis on armastus?

M ä l e s t u s.

Mälestas, kui sinu käekest
Wajutasin huultele,
Et siis häbi pärast peitsin
Enda filmad warjule. . .

Kartsin, et ma pattu tegin,
Et wast wihastasin sind,
Kartsin ka, et õnne pärašt
Bõhkeb minu wäeti rind.

Oh ma tunnen praegust weelgi
Sinu kätt mi huulte pääl,
Tunnen hinges hirmu, walu,
Tunnen armusoojust sääl. . .

Surnud süda.

Ta palgel weel nooruse jume,
Ja otsa ees kumamas loit,
Ja huultel weel naeratus heljub,
Ja filmades leekimas loit.

Kuid süda tal annugi surnud,
Arm maetud ta rusude all.
Ei ole sääl elu, ei ilu,
Ei soojust sääl saadawal!

Suur on, suur on armastus.

Ma tahaks walu hinge peita,
Kõik kannatlikult kanda siin,
Ma tahaks muret ära heita,
Kuid snuremaks lääb hinge piin.

Kes teab, mil' minu walu löpib,
Kes teab, mil' löpib kannatus?
Kes teab, kas walu seda öppeb,
Et suur on, suur on — armastus?

Armu laulud.

Mõtlesin, et ma sull' armas,
Et mu südant ihkad sa,
Armastama olin warmas,
Armust laulsin otsata.

Nüüd ma näen, sull' armsad luuled,
Loed ja neid, siis hõiskel rind,
Aga, kuis siis tõised tuuled,
Kui mu luules pole find?!

Kaasale.

Suldane kullake, armuke armsam,
Sinule laulute lastugu nüüd,
Sinule, kes sa mu paleus oled,
Kõlaga ikka mu paremad hüüd.

Taewas ta pani meid elama ühte,
Armuga ehtis ta elutee raad,
Ditega kattis ta niidud ja nurmed,
Dnneega täitis ta metsad ja maad.

Kuhu nüüd liigume, kuhu ka lähme,
Muret ja walu ei tunne me rind,

Olgugi häda, arm katab kõik lünni. —
Egi on magus kui armastad mind!

Õnnelik olen, niisamuti sina,
Õnnes ka naeratab taewas ja maa,
Kuldane loiduke kumendab meile,
Hõbene eha meid õnnestab ka.

Kuigi ka tuiskawad tormid ja tuuled,
Dieji õrnasi uinutab talw,
Päikene sõuab ja kewade jõuab,
Heats kõik muutub, mis oli nii halv.

Sina, oh Isa, kes pilwede taga,
Armu Sa hoia me südames weel!
Õnnes siis käime siin elutee rada,
Kurbtus ja walu kõik kadub me eel!

Ainus säde.

Sa ütlesid, et ainus säde
Mu südames on armutuld,
Su ütelus on selge tõde:
Sääl hiilgab säde, nagu kuld.

Ta särab ilusamas ehtes,
Kui kõige hiilgawam safir,
Kui kastepear roosilehtes,
Mis pärliks muutnud loidu kiir.

Ta helgib sinu südamesse,
Kus armu päike säramas,
Ring uppub selle leekidesse,
Nii, et ju arm weel kaswamas.

Miks siis nüüd?

Miks siis nüüd ei suuda enam
Seda õnne tunda rind,
Nagu siis, kui, õnds'al tunnil,
Pigistasin rinnal' siud?

Nüüd me õe ja wenna kombel
Ühes tuas elame,
Ühe häda, ühe mure
Osaks saab ka sõtsele.

Tead küll, et päewa tõusu
Kõik ilm rõõmsalt terwitab,
Aga töös ja palehigis
Peagi ta unustab.

Õnnesed õietesed
Iffa kõige armisamad,
Pärast ja ei näegi enam,
Kuis kõik õnnes õitsewad. . . .

Meie hinge ehib ifka
Õnne armu õis,
Minult mõni raske mure
Loooriga ta katta wõis.

Aga siiski, nagu külmem,
Nagu tuntud asi ta:
Nagu wanast armu algel
Nii nüüd suudelda ei saa!

Sündimise päiväs naisese.

(Tartu keelen.)

Sulle sündimise päiväs
Sinne sootuma pea ma,
Nigu wanast iks ma teie
Mõne armu saluiga.

Ent see olli enne wanast,
Kos tõit asja odawa,
Kui es ole pantarolli,
Ega margi maksju ka.

Ollit hää, ehk ollit kurt,
Kompwette ma iks sul tõi,
Andset musu, ehk es anna,
Armu laulu ikes lōi.

Ent nüüd, armas naisekene,
Perän paha laulatust,
Armulaulel margimasju
Pääle tembelbedu just.

Kui nüüd mulle musu keelat,
Kurjas saat ja pahatses,
Sis ka armusalmitene
Waiwima lööp igawes.

Massa enne margiraha,
Anna musu minule,
Kae sis, kuis so sünni päiväs
Armulaul saap sinule.

Uks, lootus, armastus.

Solme lillekesta,
Kallis kaasaie,
Wõta istutada
Kord mu hauale!

Esimene olgu
Sügaw siine,
Magu taewa sina
Sääl pool pilwede.

Magu tumaw koitu
Purpur-punane,
Tõine lillekene
Too mu hauale.

Magu päitse selgus
Ma ge lilleke,
Kolmandamaks ehteks
Kanna kalmule.

Siine see usku
Õrnalt tähendab.
Sintwõlwist läbi —
Taewa juhatab.

Tõine on mu lootus,
Kumaw koiduwöö,
Et kord eluhommik
Koidab läbi öö:

Kolmas, selge päike,
See on armastus,
Mis ei ial muuda
Haua sügavus.

Kui lord taewasina
Ehib kuldne koit,
Helendamas jälle
Selge armuloit.

Ust ja lootus kadub
Wiimse päewaga,
Aga arm see kestab
Sääl pool kohut ka.

Kolme lilleksta,
Armsam hellake,
Istuta ja ehteks
Minu hauale!

Kaastundmus.

Mis sa nutad, kallid piiga,
Mis sa kurdad, kallake?
Kes on sulle teinud liiga,
Ütle, õrnem hellake?

Nutan, et üksainus süda
Minnas oli tufsumas,
Nüüd, kui kaotasin seda,
Tõised juures palumas.

Isa käseb, ema käseb,
Sugulased sunnivad,
Bõeras peig mu etteastub,
Silmis walupisarad.

Oh, mis pean andma talle,
Tühi, tühi on mu rind!?
Nutan argse palujalle
Et peab unustama mind!

Pisar.

Pisar niisutas maapinda,
Langes laugelt palawalt,
Kergeks tegi nutja rinda,
Päästis mure koorma alt.

Mõne aja pärast kaswas
Sinna kohta ohakas,
Mille lehtes koidu ajal
Walupiisad hiilgamas,

Kõndis hämariku ehal
Ilus talu tütreke,
Nustus ohakale pääle
Wäike paljas jalake

Nuttes kiskus lena piiga
Jalast nõela walusa,
Aga pisar mullapõues
Nagu rõõmu tundis ta. . . .

Meie Manni.

Suwel.

Meie Manni laitisi ära
Väinud suwe iludust,
Laitisi maha päewa tõusu
Ja ka taewa sinamist.

Meie Manni laitisi maha
Metsasalgad mühawad,
Laitisi ära linnulaulud,
Diekesed õitsewad.

Kuid ma tean seda põhjust
Miks ta suwe laidab nii:
Teda peig ei tulnud waatma
Suwel ainust kordagi.

Taewas teab, mis sünnib siis weel,
Kui ju pangub pakane,
Ja me Mannile ei tule
Igatsetud armuke. . . .

Talwel.

Juba õues kange tali,
Suud kõil härmas seisawad,
Mina ruudud külmetanud,
Tua seinad räksuwad,

Lina rabamise juures
Mehed käsi puhuwad,
Kõikidel meil külma pärast
Seljas soojad kasukad.

Nimult meie Mannikene
Wäljas kerge riidega,
Jookseb aida, lauda juure
Wahel palja pääga ta.

litleb, et ei olla küüma,
Kiidab talwe ilusaks,
Härmatanud puude oksti
Lillekesteks nägusaks.

Meie Manni käis ju eila
Bei seltsis lugemas,
Ja me talus on nüüd pea
Köömsad pulmad tulemas.

Las ta miina mingi pääle,
Mingu ära mehele,
Muidu ta weel segab ära
Ka me kena kewade!

III. Noore põlwe mälestused.

Sääl aia ääres, tänawas,
Kui armas oli jee,
Kus kasteheinas põlwini
Me, lapsed, jookšime.
Koidula.

Nuustaku.

(Tartu keelen)

Minu meelest wäega armas
Wäike allew Nuustaku,
Sest et tema warjul mina
Sündinü ja kasunu.

Siin om saaristik, kos wäiksen
Lillisi sai korjatus,
Kos ka wabel welledega
Tubliste sai tapeldus.

Siin om pedästik, kos kõrra
Kabeli me säädseme,
Kõhe koolu loomakesi
Ja ka linde matsime.

Siin om Wirulomp, kos meie
Pori sehen suplime,
Kõhe esä sagetihtti:
Witsfaga tul' wafele.

Pigidäl om Viinamägi,
Kos ka mõnda nall'a sai:
Sääl ma kõrge kuuse otsan
Üitskõrd püksi lahki ai.

Pühajärv ja Muinamägi
Nee ei ole karmen ka,
Neid me õige sage tihti
Käisime ka kaema.

Küll om ilman suuri liinu,
Minu meelest tühja nu,
Sest et mulle armas, kallis
Minult väike Muustaku.

Sants ja mina.

(Tartu keelen)

Sime kaitis „tarka“ poisji,
Karjan ütlen käisime,
Ajalehti tüliasjun
Sagedaste kallime.

Kõrd ma ütli: Sants, ja võlsid;
„Postimees“ es ütles nii!
Karjapajunaga keerut
Sants mul vastu kõitvasi.

Sis ma lassti iku walla,
Kuusikude plagasi;
Sants mul talast järgi sipas
Karja es näe kiäki.

Kõik kaitstümmend karja looma
Lätšiwä siš kurjale;
Hantsuke mo man iks pallel:
Lepime ja lepime!

Sääl siš tulli talu esä
Karja keswäst ajama,
Pärän meie manu tõtas
Pikä pajo witsaga.

Miuhht ja näuht käis üle turja
Hantsule ja minule;
Andsime siš jalul teeda,
Karja manu joošime.

„Kirjameestel walu waja!“
Talu esä tõrel sääl.
Karjal lastiwa kurja tetä,
Kallewa weel „lehti pääl!“

Pääle selle Hants ja mina
Suures sõbras saieme,
Ujalehti tüli asjun
Konagi es kalleme.

Karja kopel.
(Tartu keelen)

Kanast mina karjakoplit
Kaie kurwa meelega,
Kuidas ta nii kole paljas,
Dobis ilma lilleta.

Lehmä temä turjal seiwä
Enne suure rahuga,
Wiimatse kui hainakese
Mis sääl wõtse tärgäta.

Kui kõrd kassikäpäkene
Nitsemä sai minnagi,
Karjajüts ta manu jooskse
Silmapiilk ta nopségi.

Oma lotikesse ette
Kassikäpä säädse ta,
Nink läts töiste karja Marri
Ille koplil kaema. . . .

Oh kuis nüüd om tõine lugu
Meie karjakopliga,
Kui ei enämb kari pääse
Temä turja tallama.

Nüüd sääl hall'a haina keskel
Tuhhat lille tärkäwa,
Siin ja sääl ka naaratawa
Maasikmarja magusa.

Endne töiste karja Mari
Nüüd jo suures sirgunu,
Jütsile sääl lille korjab —
Tatwas teed, mis sündinü!

Pühajärv.

Sinlen sinu laente lasku,
Sala wete kohinat,
Näen su wäikse woode pinnal
Wäikse tiiri helkiwat.

Siis su rannalt sõuan, sõuan
Wälja wäikse wenega,
Ja su halja saaredele
Tõttan wainus rändama.

Sinu saare puude warjult
Veian lille näguja,
Ja ma tahan hoolimataalt
Teda ära noppida. . . .

Kangel, kangel end'sed ajad,
Pühajärv, sa kangel ka, —
Siiski sinu sala kahin
Hingest ei saa kaduda.

IV. Ilm ja elu wõitlemised.

Määramata jügan meri
Piirab meie maad ja elu,
Laened lööwad laente pääle,
Pilwed katwad wete woogu.
Herder.

Äles poole!

Radedused, wihalaened
Ilmameres tõusewad,
Kes ei jõua wastupanda,
Seda nemad matawad.

Ragu taewa wõlwi näed ja
Harwa ilma pilweta,
Nii ei wõi siin ilmas olla
Meie elu hädata.

Harwa paistab selge päite,
Puhub maha lõuna tuul, —
Minult õrnal õiekundel
Hüüab õitsilinnu huul.

Kõga siiski tormis, tuules
Pead leidma kindlat teed;
Kuldsed tähed taewawõlwil —
Kas ei juhata sind need?

Ühes paole, ühes poole!
Sääl on õige siht ja tee;
Kes wiib läbi tormist, tuulest —
Sääl pool tähti elab see!

W a e s u s .

Glühäda, leiwamure,
See ei ole waesus weel,
Ega õige nälga sure,
Kui ta sammub auusal teel.

Kuid siis oled wilets, wäeti,
Kui ei keegi armasta,
Kui sind üksi mahajäeti
Marudega mäsama.

Kui ei ole, kuhu minna,
Kui ei keegi ihka sind:
Heljud tormis siia, sinna —
Jah, siis walus lõhkeb rind.

Õ i g u s .

Õigust tahtsin kättesaada,
Lätsin teda otsima,
Otsisin nii mitmed aastad
Igas kohas hoolega.

Ei ma näinud, ei ma kuulnud,
Õigusest küll räägiti,
Aga omakasu muutis
Õigust ümber alati.

Kuulutati suure suuga,
Et ta asub siin ja sääl.
Kui ma vaatama siis tõtsin
Oli paljas kiidu hääl.

Mehed, naesed tegid töotust,
Õigust teha wandusid,
Aga ajajooksul wanded
Meelest ära unusid.

Ühe koha siiski leidsin
Mina, wäsiind rändaja,
Koha, kus muld kinni katab
Kõiki oma kattega.

Sääl all kõigil õigust küllalt,
Kuumi küllalt asuda,
Ihm ei ial anda suuda.
Mis haud wõtab paktuda.

Sa lööke.

Sa lööke, mu linnuke,
Miks lendad ära siit,
Miks kadud ära kõrgele,
Säält tõstad lauluwiit?

Miks põgened sa kaunist maad,
Kus lilled lehkavad,
Ja lepikehes linnusaad
Kõik looris laulavad?

„Nad lõhkusid mu pesakest.
Mu kodu kenamat,
Münd lahutasid armsatest,
Kes kõik jääb surivad.

Kiind kaeban taewa Isale
Siin kurwa wiisiga,
Kuis õelus, ülbus kurjaste
Kõik võtab hääwita!

Ma põgenesin ära säält,
Kus armul pole maad:
Siin pilwedes võib tõsta häält!
Siin kurwalt laulda jaad!

Sääll all nad naerwad alati
Su häda, wiletsust,
Et tõise walust ialgi
Nad tunne haledust.

Mu sõber, armas küsija,
Sa põgene ka säält,
Siin wabas õhus hirmuta
Võib tõsta kaebehäält. —

Siin puista wälja wagusalt
Mis warjab sinu rind,
Et eksitama tule alt
Nad ialgine sind!“

Õnn on nagu leitud asi.

Õnn on nagu leitud asi,
Mis pead äraandma ja,
Õnnel pole jäädwat püsti,
Jäädwat omandajat ka.

Õnn on katkend laewakene
Wankuwatel woogudel,
Õnne, kui ta randa jõuab,
Ammu löönud „surmakell“

Sulle õnne ma ei soowi,
Õnne, õrna taimeldest,
Kjäd õnne ilmas taga —
Õnn siis kadub igawest'.

Soowin sulle kindlust rinda:
Ole kindel kõigiti,
Hoiu hinge pühadusi
Mmale ja surmani!

Tõiselt julgust soowin sulle
Selusega wõidelda,
Ülekohut ärawõita,
Õigust panda hiilgama.

Kolmandalt sull' jõudu palun
Ilma juhataja käest:
Jõudu kõige hääle tööle
Iisa, anna omast wäest!

Sõbepulmaks.

(L. G. Bernakoffile)

Mälestage noorus' päewi,
Kuldseid armuaegasi,
Kus teil kumas kuldne koitu,
Billed naersid lahkesti!

Mä estage püha tundi
Laulatusel altri ees,
Kus te truudust wandusite
Kõõmus, kui ka filmawees.

Mälestage õnne aja
Ejimesi päewasi,
Kus ei armupäike läinud
Pilwe peitu ialgi.

Mälestage kuidas taewas
Lastege teid õnnistas,
Kuidas helde armukäsi
Meid kõik kaitset, kaswatas.

Mälestage, kuidas wahest
Glutaewas pilwe löi,
Aga kuidas kõõge wägi
Tormi eest teil' kaitsemist tõi.

Mälestage läinud aega
Täna tänuwalwega,
Aga tulewiku wäraft
Hüüdk: Isa halasta!

Sakste heldus.

(Tartu teelen.)

Seda meie Sakste heldust
Pea kitma ma,
Et na kõrdsi asutanu
Meie kreisi ka.

Kos ja heng küll muidu jooses
Kõtu walu seen,
Kui ei oles kõrtsi ollu
Koskil kõida een?

Ütle, kos ja oles saanu
Teendrit kaubelda,
Kui ei oles kõrdsi kotust,
Kõhe kogus na?

Ja kos wahel oles andnu
Maha pääle neil,
Kes küll teewa pahandusi
Mõne kõrra meil?

Mõttele, kui ja oled teepääl
Kange külmäga,
Kõst ja wõtas külmärohtu
Selge rahaga?

Kuis ja saas küll muidu walla
Kallist hobesest,
Kui ei kõrtsi eest ta wiias
Ura warastest?

Kui om kerkun wäega ikäw
Rohe läät sis weel,
Kui ei oles kerkuförtsi
Tettu usse een?

Küll om meie Sakste heldus
Ilma otsata:
Nastas kordsi eest na wõitwa
Pallalt tuhanda!

S ä g n.

Kuku, kuku hüüab kagu,
Wäiksed linnud kuulawad,
Aga káo telgi taga
Salaasjad sünniwad.

Wäiksest pesast tõttas iwälja
Pinnuema kuulama,
Kes sääl kuku, kuku karjub
Ilma järeljätmata.

Káo kawal kaasa tõttab
Wäikse linnu pesale,
Wäiksed munad wäljawiskab,
Oma leiab aseme.

Kuku, kuku hüüab kagu
Kase otsas kõwasti,
Aga tehtud tembu pärast
Kaerab naene pikalt.

Küll on ilmas firju lugu
Nendega, kes kukuvad,
Sest et nende telgi taga
Salaasjad sünnivad. . . .

Rahwamees.

(Talupoja jutustus.)

Ja laitis kõnes Saksa waimu,
Ja laitis maha Saksa meelt,
Ja tõreles neid waljul sõnal
Kes armastawad Saksa keelt.

Ja näitas, kuidas Saksa sugu
Meilt maa ja wara riisunud,
Ja et me wanemate weri
Dn Maarja pinnal woolanud.

Ja kõne lõpul tõiste hulgas
Tal käsi plaksutasin ma,
Ja waimustatud wende seltsis
Ka waljult hõiskasin huraa!

Ja kätt siis tõtsin pigistama
Ma suure waimustuse sees,
Kuid põlgdes pööras mulle selja
Me lugupeetud rahwamees.

Siis ühe suure härra poole
Ja Saksa keeli tähendas:
„Et katsume siit pea pühki,
Siin „talumatsid“ karjumas!“ . . .

Kotkas.

Kotkas, kotkas kõrgele
Ülle pilwi lendad sa,
Kõik, kel tiivad puuduvad
Ülesse ei saa, ei saa!

Jalge all meil kindel maa,
Ümber luhad lehkavad,
Ohuriigis ükshinda
Udupilwed heljuvad.

Kotkas, kui sa väsid sääl,
Kas pilw wiib sind edasi?
Kui su tiivad raugewad,
Maa tuled tagasi!!

Wares.

Moto: „Dma kõht on mehe ülem mõte!“
Lendõna.

Küündja afus põllu pääle
Ujas wagu hoolega,
Sinnud tõtsid tema taga
Üsikefi korjama.

Wares waatas wiltu filmil
Et ta tõised korjasid,
Üsikefi, tõugufesi
Dma kõhtu warjasid.

Wares mötles: Wõtku lugu
Kuis neid metsa tõrjusin,
Et siis oma tühja pugu
Hästi täis ma täidaksin.

Wimaks hõiskas: Kätte leidsin
Kuis neid eental tõrjuda:
Kutsun linnusugu koku
Presidenti walima.

Keda muud, kui mind nad ikka
Presidendiks walivad:
Minu waakumist ja watti
Kõik nad wäga auustawad.

President saab selle luba
Kündja järel' sammuda,
Tõised alles tema taga
Wõitwad waosse astuda.

Kündub ussikene wälja,
Leidub tõugukene säält,
President võib nahka panna
Seda ikka kõige päält.

Mis wast waheltfilmi minul
Kogemata libastab,
See siis minu seltsiwendel
Nälja kustutusets saab.

Kutsus wares, hõikas wares:
Sinnud seie lennake:
Et me tubli esimehe
Oma keskelt walime!

Kongad, ahdid naersid aga:
Wares, mis ja waagud sääl!
Parem hoolsalt ussa torja
Waoide wahel, nurme pääl!

Siiski ifka tulid mõned, —
Waressega kokku wiis;
Wares waakus: kuis on lugu,
Kes saab presidendiks siis?

Mina, mina! kostsid hääled,
Igaüks sääl soovis end,
Ehk küll wares hästi karjus!
Olen teie suguwend!

Wiimaks andsid nohkadega
Pliu ja pläu weel wahele,
Siis sääl tõusis kisa, kära,
Suled lendsid õhusse.

Kündja waatas selja taha,
Natukene naeratas,
Siis säält pika piitsa mõjul
Käratsejad kihutas.

Wares waewalt sai weel plehku,
Lendas lagund pesasse,
Seadis saskiläinud sulgi
Kurwal meelel korrale.

Koidutäht.

Ka nägin tähe ilusa
Sääl idataewas hiilgama,
Kuid tähe kohta kerkis koit
Kui kuldne wöö, kui tule loit.

Ma tahtsin tähte waadelda,
Koit aga kumas kullana
Ja mattis tähe paistuse
Kõik oma kuldse kaisuse.

Oh helkiv täht, mis tõusid sa
Just koiduajal hiilgama?
Su ilu matab kuldne wöö
Ja mööda ongi pime yö!

Taewas.

Armas isa, miks on taewas
Kõrgel, kõrgel ülewal,
Miks ei ole tema mitte
Kõigil' kätte saadawal?

Tahaksin ka mina minna
Taewa Isa tuasse,
Terwitaksin teda lahkest,
Annaksin suud läele!"

„Armas poeg, kord oli taewas
Madalal, nii madalal,
Iga tahtjale ta oli
Kergelt kätte saadawal.

Aga kurtjad poisikesed
Kord kõi ärarikkusid:
Pilduma nad püha trooni
Kiwidega tikkusid.

Isa paigutas siis taewa
Pilwe taha kõrgele,
Oled hää, siis wiib sind Tema
Ka kord sinna ülesse!”

Kuldwa si kas.

Mooses tuli mäe päält maha,
Waatas, — kuldne wasikas,
Ja eks ole see küll paha,
Terwe rahwas kumardas.

Mooses käsulaudu kandis,
Rahwas õelust teenimas:
Kõrgem ennast tunda andis,
Rahwal ees suur — wasikas.

Mooses wihal andis asu,
Käsulauad purustas,
Wasikas sai õige taju:
Mooses teda põletas.

Siin ja sääl ka Gesti rajal
Mõnel ees kuldwastikas:
Kole Moosest meie ajal —
Kes neid weel nüüd keelamas? ...

Willem Wiht.

Willem Wiht see kõigil' tuttav
„Küla kuulus kannelnik,“
Tõmbab sule, ripsti rapsti
Laul on walmis filmapilk.

Anna Armas, nagu teada,
Filmakuulus iludus,
Ime siis, et Willu südant
Wõitnud armu „wiludus.“

Willem Wiht tal wihub jalme
Dööd ja päewa meta,
Aga Anna Armas ütleb:
„Katsu aga jätkata!

Jätka, kuni armusalmid
Sulatawad südame,
Küll me kord siis pulmad teeme,
Kui lööb süda löffele!“

Willem Wiht sääl wihub aasta,
Wihub juba tõisegi,
Aga Anna Armas ütleb:
„Et weel mõju midagi!“

Kolmandamat aastat juba
Wihub Willem salmisi,
Nägu kahwatand kui furnul,
Reha kõõsis kõigiti.

Seal siis häkitsest ta kuuleb:
Anna Armas kihlatud,
Kõik ta mitu tuhat laulu
Nagu tuulde tuijatud.

Aga nüüd sai kaineks Willem,
Laulud wiskas nurka ta,
Hakkas korralikku elu
Teiste kombel elama.

Sõdi ja jõi ja töötas nurmel,
Glukord kõik paranes:
Siis ta Anna sõsarale
Kosjamõttel ligines.

See ta wõttis kohe wastu,
Ütles: „Tere tulemast!
Sind ma tahan, sest kes mõistab
Põldu teha paremast?“

Wanaisa waim.

Enne kulle kestab tunnil
Tõusis üles kalmusta
Wana Gesti isakene
Ja läks kodu waatama.

Esimese poja juure
Sammud seadis wanamees,
Tahtis lapselapsi näha,
Kuis läib käsi ilma sees.

Astus sisse wanafene,
Poja tüdart silmas ta,
Kuidas last ta rinnal hoidis,
Last, kes ilma isata. . .

Wanafene kohkus ära,
Nutma puhkes furnu waim,
Ja siis ruttu hauda tõttas —
Tema sugu rõhus laim.

Tõisel öösel jälle wana
Enne kulle kõndimas,
Tõise poja juure täna
Waimu sammud sõudemas.

Tahab näha, kas siin õnne,
Kas siin hädus asumas,
Kas siin wagadus ja woorus
Kauniste on kasumas.

Wanafene astub sisse,
Põrandal on joobnud mees, —
Tema pojapoeg siin waewleb
Hirmsa joomatõbe sees.

Wanafene kohkus ära.
Nutma puhkes furnu waim,
Ja siis ruttu hauda tõttas, —
Tema sugu rõhus laim.

Kolmandamal öösel wana
Waimutunnil rändamas,
Läheb wiimse poja juure
Katsma, kas õnn õitsemas.

Wanakene otjib tuas,
Näha tahtis lapsi ta,
Uga waimuilm ei leidnud,
Otjimine asjata.

Poja sängi ees ta kuulis
Ema walust nutuhäält,
Kuulis isa kaebesõnu,
Kuulis saladusi jäält:

Pojad rööwli talitusest
Ummu kinni tabatud,
Ja nad raske sumitööle
Glujaks mõistetud.

Wanakene kohkus, kohkus,
Waimu suu, kui karjatas,
Karjatas ja jooksis nõnda,
Kui on hundid ajamas.

Kalmu peitu puges isa,
Puges alla hirmuga,
Nagu tahaks õelus, kurjus
Tedagi weel tabada.

Nüüd, kui tõised waimud ärkweel
Mööda ilma uitamas,
Wanakene kalmu põues
Minuüksi puhkamas.

Ei ta julge üles tulla,
Oh ta kardab „hirmust ööd,“
Kardab õelust, kardab kurjust,
Wihtab ilma weretööd.

Mõtted raudteel surmasaanud soldati juures.

Siin sa puhkad, wahwa kaitaja,
Gesti pinnal wiimast und, —
Ei sa teadnud, et nii pea
Tuleb lahkmise tund.

Rõõmsalt weel sa laulsid laulu,
Süda oli rõõmu täis,
Weel ja mõte luule tiiwul
Kodus „kallil“ wõersil täis.

Kederwarre juures nägid
Mascha kena käekest,
Nägid tema naerwaid huult,
Suudlesid neid südamest.

Mõtlesid, kuis armas ema
Olub kangel kodumaal,
Kuidas kurwas mõttes tema
Braegu seisab ukse na'al. —

Wäljas mässab torm ja maru,
Pikker hirmsast põrutab,
Wiim ja rahe raske hooga
Maad ja ilma ujutab.

Hirmus pauk ja wagon puru.
Tükid õhus lendlewad,
Hädakisa, surmahüüded
Kõigist küljest kostawad.

Surmanool sind ruttu tabas,
Kaudne sein sind surnuks löi;
Torm ja tuul ja wihmawesi
Hukatust ja hirmu tõi.

* * *

Mascha federwarš see langes,
Hellake, kuis ehmatas,
Ehmatas — kuid miks? ei tea,
Sõdames kui põletas.

Emakene ukse najal,
Pää tal langend riinale,
Pisar palgelt weereb alla,
Mõtted käiwad laugele.

Sööf ei lähe, joof ei lähe,
Hing on ilma rahuta,
Mis on sündind, ei ta aima,
Mõtleb haigust tulema.

* * *

Siin ja lamad purustatult,
Maschat pole nutmas sind, —
Waatab wõeras Gesti neiu,
Kuid nii külm on selle rind.

Emake su rinnal nutaks,
Sundleks sinu werist suud,
Hüüaks oma armsa nime, —
Oh nüüd wahiwad sind muud.

Wõeras muld sind pea katab,
Armsad ei saa hauale,
Ei nad saa su kalmukiinal
Palwetada hõrdaste.

Ei siin armupisar lange,
Wõera rind ei armust kee;
Auu ja kahetsust sa pärid,
Kuid mis armu wastu see.

1 mail 1897.

Sanapoisi matus.

Soitu kuldas ida sõrwa,
Päike tõusis iluga,
Lilled naeratasid wastu,
Terwitasiid armuga.

Dinnud laulsiid lepikeutes
Peaaegu lõuneni,
Äkiselt siis jätsid uemad
Ornad wiisid pooleli.

Tormi pilw see päikest warjas,
Dinnud peitu pugesiid. —
Tormi tuhhi, maru mühhi,
Rakfudes puud langesid.

Wihma kaldas nagu pangest,
Raheterad raudsed sees,
Suhal öietesed õrnad
Uppunud on wihmawees.

Walendades wälgunooled
Risti-rästi lendawad
Kõue kargatused kätwad,
Rahwas tuas lohkunud.

Pereema wõtab Piibli,
Loeb säält püha salmisi.
Tõised kuulwad risti kätel
Hirmunult nii wagusi.

Pereisa waatab wälja,
Mis need mustad kujud säääl,
Nagu kodukäiad, tondid
Sõudwad musta pilwe pääl?

* *
*

Rabelis säääl praegust pandaks
Wanapoissi hauasse,
Kelle eluküünal kustus
Dotamatast, häfiste.

Wanapoiss ei uskun'd taewast,
Häid ei kurje waimusi;
Pahad wainud lustipidu
Pidawad nüüd hulgani.

Tuul see tormab, maru mürab,
Pitse nooled lendavad,
Põrgulised tormi põues
Kõõmu pärast tantsivad.

Waene hing on nende oma, —
Taewast katab leinaloor:
Kõrgel koidukuma taga
Nutab waga ingliskoor.

Soojad wihmapiiſakesed
Ingliskeste pisarad,
Aga raudsed raheterad
Tondi filmist tulewad.

Päite jälle hakkab lahkest
Pilwe põuest paistema;
Taluema Piibli pannud
Wana paita puhkama.

Duhalt jookseb wesi ära,
Sillekesed naerawad,
Aga mitmed õrnad õied
Kahe kätte suriwad.

Bere tõttab meest' tööle,
Kahe pilw on kadunud,
Peielised pöörwad kodu:
Wanapoiss on matetud!

Elawalt matetud.

(Ena sõnad.)

Küll ma ehiksin su hauda
Walupisaratega,
Kahu sinu põrmul' paluks
Dööd ja päewa lõpmata.

Uga, ja ei ole surnud,
Eht küll surma mõistetud,
Glad weel, kuid siiski oled
Elawatest kadunud.

Kaugel kullakaewanduses
Orjama pead higi sees,
Wangi rauad, wangi käru,
Söögiks leib ja wesi ees.

Sina, kes mu lootus olid,
Kellest tuge tundsin ma,
Keda armuga ma hoidsin,
Kaini märki kannad ja!

Miks ei surenud sa wäiksel
Snnelikul elu a'al,
Kui weel rõõmsalt trallitasid
Ditswal aasal, karjamaal.

Kuidas oleks lilledega
Siis su kalmu ehtinud,
Wäikse ristikesse ümber
Leina pärja lehtinud.

Kuibas oleksin ma nutrud
Siud siis puhtast südamest,
Et nii noorelt ärapääsid
Ilma waewast, raskustest.

Nüüd ma nutan, troosti pole,
Glawalt ja matetud,
Sinu käed ja sinu süda
Kaini märgil katetud!

Kuhu risti sean püsti,
Kuhu leinalilled wiin?
Kus wõin katkimurtud südant
Nõnda wäljamutta siin?

Sured kaugel kaewanduses,
Koeramatus osaks saab:
Kesse ligimese tapjat
Pühäl sõnal pühendab?!

* *
* *

Astun mina kirkusse,
Et su eest teeks palwet sääl,
Naabri naesed fofistawad,
Nende waade minu pääl.

Kõik mu sugulased, sõbrad
Minust kaugel hotawad,
Inimese tapja ema
Südamest nad wihkawad.

Sõrmega kõik minu pääle
Möödaminnes näitavad,
Nagu sala rõõmutunded
Nende hingi täidavad.

Ükski hing ei heida armu,
Keegi sind ei kahetse,
Ainult wandumise sõnad
Rääivad sulle järele.

See ei tee nii mulle valu
Et nad wiikawad kõik mind:
Ainult see mu hinge rõhub,
Et ei trööstida saa sind.

Et su kahwatanud huuli
Ei saa suudeleda ma,
Ega sinu walupisart
Ornalt ära pühkida.

Unustagu kõik sind ära,
Iga suu sind wandugu:
Ema ialgi ei wanni,
Ta on ainult õnnetu.

Igatsus.

Noores hinges jala walu,
Armuigatsus kui teeb:
Naabri neiu puna suuke
Nagu jampsiina ta teeb.

Oh ta igatseb ja püüab —
Naabri neiu kodu toob,
Ja siis mõne õndsja päewa
Ennast arnuist purju joob.

Aga peagi sest wiljand,
Armust ei saa kõhtu täis,
Ilmas on üks inewägi,
Mis weel tarwilikum näis.

See on tuttatw mammun — raha,
Keda kõik ilm kumardab,
Punapõsed, sinisilmad
Kõik ta kõrwal unustab.

Wiimati, kui kõlisesmas
Kulda kullalt kofti sees,
Siis uut asja igatsema
Hakkab meie rikas mees.

Tema näeb, et auu ja kuulsus
Kullast weel on ülemad,
Ja siis kuulsuse ta warsti
Omale ta omandab.

Nüüd on läes kõik, mis siin ilmas
Wähegi tal tarwis läab,
Aga mis see wikatimees
Wana surm jääl seisma jääb?

Näeb siis mees, et sest ei pääse,
Haud on aigutamast ees,
Aga ilma tingimata
Ei lää sisse meie mees.

Siin pool hauda teeb ta maha:
Taewas olgu lahti-tal!
Siis weel rahulikult suudab
Puhata ta mulla all.

Mull on kartus, kui ta taewa
Wiimati peats pärima,
Et ta jääl ta hingekene
Rahu ometi ei saa.

Itka edasi ta püüaks,
Kuhu? Kõh, kes seda täab!
Wast weel mõni hea asi
Temal katsumata jääb. . .

Auenägu.

Ma nägin unes Pühajärwe,
Ja lained hirmsast laksusid,
Ja kisades ta pinna kohal
Hulk kajakaid jääl lendasid.

Ma nägin kiwil, kalda ääres
Üht naesekogu istuma.
Ja kuulsin läbi laente laksu
Säält nutuhääli hõljuma.

See oli muinasjutu Linda,*)
Kes tulnud pogi hauale,
Ja tema pisarate paisul
Järw kohas, mühas kangeste.

Säääl läbi kajakate kisa
Ja laente müha kuulsin ma:
„Mu waprud pojad, tõuske üles
Me rahwast hädast aitama!“

Siis wiiel saarel wanad tammed
Kõit ragisedes langesid,
Ja kalmu püest tõusid üles
Me muistsed wahwad Kalewid.

*) Wana jutu järele on Linda oma wiis poega Pühajärwe saarte alla matnud ja järwe nutnud.

Siis pisarate laineid lõhksid
Sääl Kalewite raudsed käed:
Kuid enne, kui nad randa jõudsid
Neid matsid kaisu laente mäed.

Ei suutnud ema pisarates
Need waprud wennad ujuda,
Sest Linda lein ja Linda walu
Neil südant murdis armuta.

Ma kuulsin siis, kuis waene Linda
Kui surmahädas karjatas,
See hääl ja kajakate kisa
Mind umest ülesäratas.

Lääne Jass.

Witufada rubla aastas
Lääne Jassile
Kändas rikkast Lääne talust
Sinna järele.

Lääne Jass ta õppis, õppis,
Kuni „targaks“ sai,
Kuni isal raha otsas,
Paljas kott weel jäi.

Siis ta tuli isa kodu
Wõõramehena,
Ei ta emakeeles mõistnud
Enam rääkida.

Ühte töist tal küsis isa,
Jass tal wastutas:
„Armas papa, ei ma moista
Mis ju räägib, was?“

Isa mõtles: Oh sa tige
See on tõesti faks,
Nüüd meil kokku mõisas, wallas
Herrasi on faks!

Ütles siis: Mu poeg sa teata
Wennale nüüd ka,
Et sa oled koolist kodu
Pöörand faksana.

Sügisel wend wiidi ära
Kroomut teenima,
Ta weel tshukna, tshukna keeles
Mõistab lugeda.

Wöttis faks siis jule pihku,
Teatas wennale:
„Armas wend, ei minu moistab
Maakeel oietel!

Aga sinu Wene keelest
Eht ju arusaad:
Mull on tarkust polna, polna, —
Olut netu — waat!

Wolga isa wotab polna,
Maksta netu tal:
Mull on tarkust polna, polna —
Isa netu all!“. . .

Ekstiaja

Sääl ürgas löötsapill ja kannel
Ning peiud, neiud tantfifid,
Ja sinna sekka trallitused,
Suur lärm ja wile kõlasid.

Ei näinud pidulised kuidas
End lääne taewas pilwe löi,
Ja ime suure kiirusega
Tuul piksepilwe üles tõi,

Sääl häkitselt käis walgujuga,
Kõu kohutawalt kõrgatas,
See nagu imejõuga tantfu
Ja kõra, müra waigistas.

Noor neiukene wärsjedes
Sääl ristis kätel istub nüüd,
Ja „löötsamees“ läab nurga poole
Just nagu oleks temal süüd. . . .

Kui kadus pilw, löi selgeks taewas.
Siis jälle pillid ürgasid,
Ja metsikumalt, kui weel enne
Kõtt pidulised hüppasid. —

Kabeliwacht.

Ta waatas ikka wärja kõrwal
Kuis surnut sisse kanneti,
Ja kui sai leinarong taht mööda
Siis ohkas tema raskesti.

Kolmkümmend aastat juba saadab
Ta surmuid rahupaigale,
Nii mitme tuhandele käinud
Ta õhtamised järele.

Mis ohkab wanamees, kes teab,
Kas kooljast oli hale tal?
Ohk ohkas: Pea hää on olla
Ka selgi surmul mulla all? . . .

Wõi ohkas ta, ei tea, kes minu
Siit wärjast sisse lasseb ka!
Ei tea, kes mulle ostab kaewa
Küll hana hää ja paraja?! —

Auusammast.

Waene sandikene wangub
Waese mehe hauale,
Keda hiljuti weel pandi,
Mulla põne puhkele.

Pölvili sääl ennast heidab,
Südamest ta palwetab,
Kahwatanud palgelt alla
Pisarad tal weerwad.

Oh ta nutab, et on furnud
Tema helde aitaja,
Mitaja, kes wiimast pala
Temaga wõis jagada.

Palwes nutab seda taga
Kes ööwarju wöttis ta,
Külmal talwel, tormi öödel
Oli tema kaitseja.

Kas weel paremat auusammast
Waene wend sa ihaldad:
Sinu unustatud hauda
Ght'wad tänupisarad?

Suurte, wägewate kuulsust
Kiwist kusu kuulutab,
Waeße mehe haul aga
Glaw kusu palwetab.

Suurte, wägewate teod
Lugeda on kirjades,
Aga waesemehe tegu
Glab tõise südames. —

Sõkufud haud.

Tõised hauad lillehehes,
Ristid pärjel pununud, —
Üksit mahajäetud kääbas
Laiali on sõkufud.

Süa ammuigi on maetud
Meie walla wanamees,
Kes küll omal ajal orjas
Mõisat palehigi fees.

Glastivad tema lapsed,
Puuse risti jäädtsid weel,
Kohendasid kalmuküngast
Iga Jaanipäewa eel.

Need kõik surmud, noorem sugu
Etiisa unustab:
Mädand puune ristifene
Beagine põrmuks saab.

Kui weel jõuab mõni aasta,
Kääbasiki on kadunud,
Siis ta haura mõni tõine
Dmale on pärinud.

„Hinga rahus!“ risti pääle
Dli lord sääl kirjutud:
Aga peagi ta fondid
Laiali on pillutud!

Luule.

Sõik kadub ära unustuse hõlma
Ja waob kauge minewikusse,
Kas olgu suur, ehk olgu wäike ilmas,
Neid udulinit wõtab hõlmasse.

Me haura asetki ei tea keegi,
Kui ajaratas weereb edasi,
Me mälestuski kustub rahwa seas
Kui tähtjas töö ei ehi radasi.

Need salmid kaowad, nad on tühjad asjad,
Kuid luule, see ei kao ialgi,
Ei roosteta, ei lähe tema wanaks,
Ei kardada ajahammast kunagi.

Ta tungib inimese südamesse
Ja salajamad mõtted ette toob,
Ta hüüab kurbtuses ja hõiskab rõõmus
Ning tulewiku kujutuši loob.

Ta tungib warjuriigi saladusse
Ja haura sügawustes ekšib ta,
Ei teda surmawarjud katta suuda, —
Ta wabadus ei lähe kaduma. —

Ta tõuseb nagu kottlas pilwe poole,
Sääl lehitab ta kõrgel üle maa,
Ja et ilm täis on tühja tööd ja kära,
Siis läbi pilwi tungib taewa ta.

Sisu.

	lehet.
1. Annetuseks	3

I. S f a m a a

2. Kas kilpi	4
3. Su kiituseks	5
4. Mad armawad	6
5. Sa põlgad	7
6. Kas kingid sa?	8

II. A r m a s t u s .

7. Arm	9
8. Mälestus	9
9. Surnud süda	10
10. Suur on, suur on armastus	10
11. Armulaulud	11
12. Raasale	11
13. Almus säde	12
14. Miks siis nüüd?	13
15. Sündimise päiwäs naisele	14

16.	Ust, lootus, armastus	15
17.	Kaastundmus	16
18.	Pisar.	17
19.	Meie Manni	18

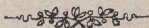
III. Noore põlwe mälestused.

20.	Muustaku	20
21.	Hants ja mina	21
22.	Karjakopel	22
23.	Pühajärv	24

IV. Film ja elu wõitlemised.

24.	Illes poole	25
25.	Waesus	26
26.	Õigus	26
27.	Sa lõoke	27
28.	Õnn on nagu leitud asi	29
29.	Hõbepulmaks	30
30.	Sakste heldus.	31
31.	Rägu.	32
32.	Rahwamees.	33
33.	Rottas	34
34.	Wares	34
35.	Roidutäht	37
36.	Taewas.	37

37.	Kuldwaifikas	38
38.	Willem Wiht	39
39.	Wanaija waim	40
40.	Mõtted raudteel surmas. sold, juures	43
41.	Wanapoisi matus.	45
42.	Glawalt matetud	48
43.	Igatsus	51
44.	Unenägu.	53
45.	Vääne Jass	54
46.	Ekstaja	56
47.	Kabeliwahht	57
48.	Nuusammas	57
49.	Sõlutud haud	59
50.	Buule	60

✓ Rariteet

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

REB-901
Grossschmidt

1103 ✓

5. -
150

Sind 15 kop.